

bindelse sagde det ærede Medlem, at Ministeren jo selv administrativt kunde fastsætte Størrelsen for den fortsatte Hjælp. Dette er kun rigtigt med Modifikation, idet der for dette Forholds Vedkommende udtrykkelig i Lovens § 31, Stk. 5, er fastslaaet, at Ministeren kan fastsætte denne efter Indstilling fra C.-Nævnet. Der skal altsaa en Indstilling til, som Ministeren naturligvis ikke behøver at følge — at Ministeren ikke behøver at følge denne Indstilling, det har det ærede Medlem selv vist i sin Ministertid, og det glæder mig, at det ærede Medlem ved sit Bifald stadig giver til Kende, at ogsaa jeg staar frit —, men der skal altsaa en Indstilling til. Derimod staar der i Loven intet som helst om, at Ministeren for at foreslaa Rigsdagen en Revision af Loven skal have en Indstilling fra C.-Nævnet; det staar der intet som helst om, i saa Henseende maa Ministeren staa fuldkommen frit, bedømme Stillingen politisk, saadan som det er Ministerens Opgave.

Det ærede Medlem spurgte videre, om jeg i denne Sag havde konfereret med Arbejdsdirektoratet. Selvfølgelig, om den saglige Udformning af mine politiske Tanker, som jeg politisk staar til Ansvar for, har jeg selvfølgelig forhandlet med Arbejdsdirektoratets Embedsmænd, ligesom jeg fra den Side, saaledes som jeg allerede sagde ved Lovforslagets Forelæggelse, har faaet finansielle Beregninger over Virkningen af de Ændringer, jeg her tillader mig at foreslaa. Den virkelige Sagkundskab, det, som det ærede Medlem kaldte den virkelige Sagkundskab, har altsaa ingenlunde været holdt uden for de forberedende Overvejelser.

Det ærede Medlem sagde, at jeg allerede ved det første Punkt i Lovforslaget kom ind paa de store Strids-spørgsmaal, f. Eks. Kortsystemet. Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen af det ærede Medlems Fortolkning paa dette Omraade. Det ærede Medlem vil overhovedet slaa fast, at Kapitel III. i Loven af 1924, om den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, er noget for sig, adskilt fra det almindelige Forsikringsystem, der ligger til Grund for vor Arbejdsløshedslovgivning. Den Betragtning kan jeg ikke anerkende; jeg var allerede inde paa det under den Forhandling, der førtes angaaende Loven om Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsløsheden, Kapitel III. er et integrerende Led i hele Arbejdsløshedsloven, der hedder Lov om „Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring“, altsaa ogsaa Kapitel III. gaar ind under denne rigtige Titel, Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsik-

ring, ikke forsørgelse. Det er en ekstra Begunstigelse, som Samfundet med Bidrag fra Staten og fra Arbejdsgiverne giver til dem, der har forsikret sig; det gælder kun dem, der har forsikret sig gennem Arbejdsløsheds-kasser igennem deres Kontingent, deres for ubemidlede Arbejdere meget betydelige Kontingent, ordinært 11 Mill. Kr. om Aaret. Det er en ekstra Begunstigelse, som Staten giver dem under Kriseforhold, men alt sammen hvilende paa Forsikringsgrundlaget; de, der ikke har været med i denne Selvforsikring, kommer heller ikke med her. Naar Arbejdsgiverne sammen med Staten er med til at betale, har det ærede Medlem i sin Tid ofte fremhævet, at dette bundede i den Betragtning, som vist ogsaa den Dag i Dag er det ærede Medlems, og som ogsaa er min, at selve Industrien er interesseret i Opretholdelsen af en industriel Reservearmé og behøver den i vore moderne Tider; en saadan skal staa til Raadighed, de vel oplærte, de praktisk indøvede Arbejdere skal, naar Krisen er forbi, staa til Raadighed for Industrien, og det er derfor ikke mere end billigt, at Industrien bidrager til, at de kan komme i hvert Fald saa nogenlunde fysisk og aandeligt uskadt igennem Krisen; ellers vil Industrien senere mangle den nødvendige fagligt uddannede Arbejdskraft.

Det ærede Medlem vilde forhandle om en anden Formulering af Betingelserne for at erklære ekstraordinær Arbejdsløshed, men det ærede Medlem vilde tørst have Erfaringer, og disse Erfaringer kunde kun vindes gennem denne Krise. Efter de Beregninger, vi har anstillet — og dette kan ogsaa være et Svar til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som mente, at den Ændring jeg foreslaar, ikke vilde medtøre nogen væsentlig Forandring —, vilde, hvis disse Ændringer havde været i Kræft, 3 Fag, deriblandt et Par betydelige Fag, nu være kommet ind under den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, som ikke gør det efter 50 pCt.s Regelen, og jeg skal indrømme, at det ene Fag er kommet ind under den ekstraordinære Understøttelse i Kraft af C.-Ventilen, men to Fag vilde altsaa nu være kommet med — det er dog altid noget —, deriblandt et meget betydeligt Fag, som ikke nu er kommet ind under den. Men dertil kommer, at jeg i høj Grad befrygter, at det i Vinterens Løb kan vise sig, saaledes som jeg ogsaa omtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at et meget stort Fag kommer til at staa uden Anerkendelse af ekstraordinær Arbejdsløshed, og det vilde være noget af en Katastrofe for dette store Fags Medlemmer; det